

Székelyföldi kirándulás az iskolával

2026. május 16-21.

Ez az út számomra nagyon fontos, mert úgy gondolom, hogy egy ilyen utazás egy életre szóló élmény. Már előre tudtam, hogy sok jóra számíthatok, mivel a nővérem már volt itt ugyanezzel a programmal. És ami még izgalmasabbá tette az egészet, az az, hogy csak az utolsó pillanatban derült ki, hogy el tudunk jutni.

Az utazásra a várpalotai Trianon múzeum meglátogatásával kezdtünk készülni április végén, ahol kiegészítettük a történelemből szerzett tudásunkat. Nekem nagyon tetszett a múzeum, a múzeumpedagógus vezetése által átélhettük a trianoni békekötés igazságtalanságát.

Május tizenharmadikán a kísérő tanárok a két osztálynak egy összefoglalót tartottak az utazásról, hogy mi várható az út során. Beszéltek a pályázat céljairól, meséltek Székelyföldről és az ott élőkről, a borvizekről, elmondták a programokat, hogy milyen helyeket látogatunk meg, valamint, hogy mit pakoljunk be, és hogy mire számítsunk. Még ekkor sem volt biztos, hogy megyünk.

Aztán másnap délután jött a hír, hogy minden rendben, mehetünk. Izgatottan pakoltunk az útra. Szombat reggel pedig boldogan szálltunk fel a buszra.

Az első nap nagyrészt a buszozással telt, de azért volt egy nagyobb megálló is. Viszont nemcsak a megállók során tudhattunk meg új információkat Erdélyről, hanem a buszút során is. A nagyobb megállónk a Tordai Sóbánya volt. Nekem összességében tetszett a hely, csak nem maradtunk olyan sokat, mert oda kellett érünk a szállásra. Nekem tetszett, hogy oda a föld alá is tudtak építeni óriáskereket, játszóteret és sok minden mást. Nagyon szép volt az is, hogy ha kicsit még lentebb mentünk, akkor láthattunk egy gyönyörű tavat. Innen tovább folytattuk az utazást, és körülbelül fél kilenckor megérkeztünk a szállásra, a Szent Kristóf Panzióba. Az első nap még nem volt semmilyen esti program.

Második nap reggel korán keltünk és hamar útnak indultunk. Nekem ez a buszút nagyon tetszett, mert láttunk egy medve családot. Az első megállónk a torjai Bűdös-barlang volt. A hely nagyon érdekes volt. Volt egy sárga csík a barlangban, ami alá nem szabadott lehajolni, mert ott nagyrészt kénhidrogén és szén-dioxid gáz volt. A bűdös barlang körül nagyon bűdös volt a kénhidrogén miatt. Magában a barlangban volt egy pad és hogyha egy kicsit több ideig leültünk, akkor meleget éreztünk a lábunkban. Ezek után indultunk a második helyre, az Apor Lányok Feredőjéhez. Itt nem voltunk olyan sokat. Voltak gyógyhatású vizek, különböző jelzések mutatták meg, hogy mire hasznosak. Három fajta volt. Szemre, lábra vagy szájra voltak jók.

A következő megálló a Szent Anna-tó volt. Egy kisebb túra után leértünk a tóhoz. Körbe sétáltuk a tavat és elolvastuk a legendát, hogy hogyan született ez a tó. Innen feltúráztunk a Mohos tőzegláphoz, ami közel volt a Szent Anna-tóhoz, szóval nem kellett buszoznunk. Ott egy férfi körbevezetett minket, mesélt a tőzegláp kialakulásáról és megmutatta az ottani növényritkaságokat, beszélt a jellemzőikről. Visszamentünk Tusnádfürdőre, ahol még egy kicsit sétáltunk és megismertük a városka történetét. Megnéztünk kettő

borvízforrást is, a Mikest és az Apor forrást, megkóstoltuk a vizüket, tanulmányoztuk az összetevőiket. Utána visszasétáltunk a szálláshoz.

A harmadik napon az első megállónk Csíkmenaság volt. Itt két helyre mentünk. Az első helyen kürtőskalácsot készítettünk. A második helyen pedig Károly Veronika mutatta be nekünk a Helytörténeti Gyűjteményt. Ott nagyon sok régi tárgyat láttunk a múltból.

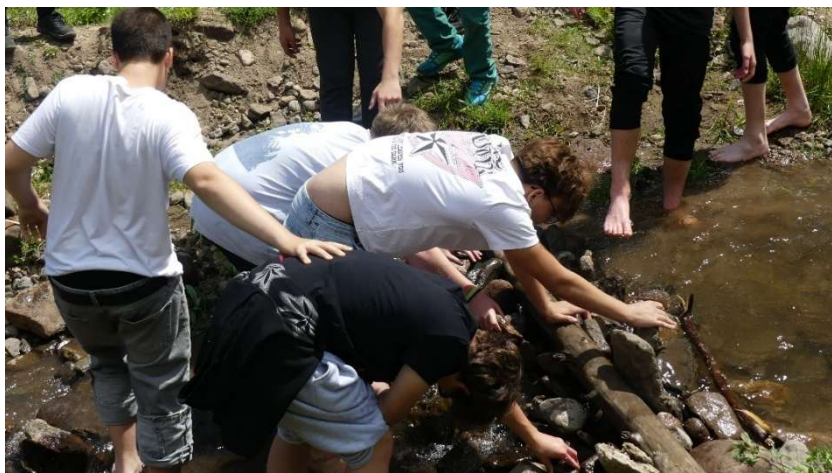
Ezt követően Máréfalvára mentünk, ahol megnéztünk egy díszes Székelykaput, és megtudtuk, hogy hogyan készítik és milyen színekkel díszítik őket. Utána Szejkefürdőre mentünk. Ott található Orbán Balázs sírhelye. Megemlékezést tartottunk és koszorút odatettünk a sírhelyre.

A következő megálló Farkaslaka volt, ahol megtudtuk, hogy a nagy székely író, Tamási Áron ott született és ott is temették el. Ő írta többek között az Ábel trilógiát. Az ő sírjánál is koszorúztunk és székely himnuszt énekeltünk. Végül Korondra mentünk. Itt meglátogattunk egy kézműves sófeldolgozót.

Elmesélte nekünk, hogy a parajdi só feldolgozásával foglalkozik. Lehetőségünk volt parajdi sóból készült termékeket vásárolni. Hosszú napunk végén visszabuszoltunk a szállásra.

A negyedik napon az első megállónk a tusnádfürdői Jókai Mór Általános Iskola volt, ahol megbeszéltünk estére egy focimeccset a helyi gyerekekkel. Ezt követően egy lovas szekerezésen vettünk részt. Amikor megérkeztünk a szekerekkel és a traktorokkal, lepakoltunk, a szekeresek sütöttek nekünk szalonnát és micset.

Utána egy patakhoz sétáltunk. Nagyon szép volt a hely. Együtt egy kis gátat építettünk a patakba. A patakot egy mező vette körül, ami tele volt virágokkal és a lányok virágkoszorúkat fontak. Mikor visszasétáltunk a táborhelyre, flekkent sütöttek nekünk.

A szekértúra után buszra szálltunk és a nyergestetői

emlékműhöz mentünk. Megtudtuk, hogy itt volt az 1848/1849-es forradalom utolsó csatája 1849. augusztus 1-jén, melyet Orbán Balázs „székely termopülai-nak” nevezett. A megemlékezés végén énekeltünk és koszorút helyeztünk el az emlékműnél. Majd átmentünk a túloldalra, ahol nagyon sok kopjafát látunk. Itt meséltek nekünk a kopjafák faragásáról és a temető történetéről. A 18. Kerületnek is van saját kopjafája. Mikor buszra szálltunk, óriási eső esett. Nagyon szomorúak voltunk, hogy elmosta az estére tervezett focimeccset.

Az ötödik nap az első megállónk a Békás-szoros volt. Nekem nagyon tetszett ez a hely. Főleg az, hogy a magas sziklafalak körbevették bennünket és hogy ezt egy patak vágta ki. Utána a Gyilkos-tóhoz mentünk, ami szerencsére nem volt messze. Érdekesekek voltak a vízből kilógó csonkok. Miután megnéztük a tavat és meg is hallgattunk róla egy legendát, kaptunk egy kis szabadidőt.

A következő megállónk kicsit rövidebb volt. Madéfalvára mentünk a Siculicidium emlékműhöz. Elmondták nekünk ennek a helynek a tragikus történetét, majd elénekeltük a Székely Himnuszt és koszorúztunk. A következő megállónk a Csíksomlyói Kegytemplom volt, amit kívülről épp tataroztak. A templom előtt meghallgattuk építésének történetét és a csíksomlyói búcsú történetét is. Odabent láthattuk a gyönyörű Mária szobrot. Utána a Jézus-hágót leküzdve feljutottunk a nyeregbe, ahol már a szombati búcsúra készültek. Lementünk a Barátok Feredőjéhez. Megtudtuk, hogy ebben a vízben sok ásványi anyag van, ezért sokak szerint gyógyhatású. Itt lényegében lezárult erdélyi utunk, mert már másnap indultunk haza. Visszamentünk a szállásra.

Az utolsó napon eléggé korán keltünk. Mindenki összekolva jött le reggelizni. A reggeli után pedig belevágtunk hosszú utunkba. Egy nagyobb megállónk volt: a Tordai-hasadék. Ez a hely egy kicsit hasonló volt a Békás-szoroshoz, de nekem ez jobban tetszett, mert nem jöttek folyton a kocsik mellettünk. Nagyon izgalmas volt, mert közben esett az eső, így sokkal csúszósabb volt minden. Szerintem nagyon szép volt ez a hely,

lehet, hogy ez volt a kedvencem. Miután végeztünk a túrával, a busz értünk jött és utána már hazafelé vettük az irányt.

Nekem ez az erdélyi út nagyon tetszett és szerintem tökéletes volt arra, hogy a két osztály kicsit közelebb kerüljön egymáshoz. Amik nekem nagyon tetszettek, azok az esti programok voltak. Szinte minden nap voltak különleges feladatok, melyek a kirándulásokhoz kapcsolódtak. És mivel a csapatok véletlenszerűek voltak, ezért ez is segített, hogy jobban megismerjük a másikat. A kedvenc programom az volt, amikor el kellett játszani egy legendát, amit hallhattunk az utak során. Valószínűleg azért tetszett ez a legjobban, mert ezt megnyertük és én voltam a főszereplő. A szállás is kiváló volt. Jók voltak a szobák és jó ellátást kaptunk. Az biztos, hogy erre az útra életem végéig emlékezni fogok. Nagyon szépen köszönjük Rita nélinek, az osztályfőnökünknek az összes kísérő tanárunknak, a sofőröknek és mindenki másnak is, akik lehetővé tették, hogy részt vegyünk ezen a fantasztikus túrán. Annyira lenyűgözött az erdélyi természet, hogy szerintem a családommal is tervbe vesszünk oda egy utazást.

Fórián Ádám Frank 7.b osztályos tanuló írását olvashatták.

